

BEYAZ GÜLE “AL KAN” DÜŞÜNCE

Osmanlı'nın gül şehri Kızanlık ve çevresindeki 1876 Bulgar İsyanı'nın,
Halil İbrahim ile Nadya'nın destansı aşklarının ve gülün romanı.

Gül şehrinin, gül insanların ve gülün romanı

HALİL DELİCE

YAYIN NU: 1858
KÜLTÜR SERİSİ: 943

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 49269

ISBN: 978-625-408-316-7

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

1. Basım: 2011, Meydan Yayıncılık
Ötüken Neşriyat'ta **1. BASIM**: 2022

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: [0212] 251 03 50 • [0212] 293 88 71 - Faks: [0212] 251 00 12

Editör: Oğuzhan Murat Öztürk

Son Okuma: Abdullah Ezik

Kapak Tasarımı: Damla Acar

Dizgi-Tertip: Damla Acar

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: ANA BASIN YAYIN GIDA İNŞ. SAN. VE. TİC. A.Ş.
Alemdar Mah. Molla Fenari Sok. No: 28/A
Cağaloğlu-Fatih / İSTANBUL
Sertifika Numarası: 52729 Tel: [0212] 446 05 99

İstanbul - 2022

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği
akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Halil Delice; 1960 yılında Edirne'nin Enez ilçesinde doğdu. Aslen bugün Bulgaristan sınırları içerisinde kalan Kırcaali ilindedir. 1983 yılında hukuk fakültesinden mezun olan Delice hakimlik stajını yarıda bırakarak gazeteciliğe başladı. Kırkpınar'la ilgili tebliğleri ve özellikle Rumeli kültürünü işlediği romanlarla tanındı. Çok beğenilen *Cihanı Titreten Türk Koca Yusuf-Yalnızca Güle Yenildi* adlı romanı T.C. Gençlik ve Spor Bakanlığı tarafından özel olarak basıldı. *Görmedin mi Aliş'imi Tuna Boyunda* adlı eseri Mustafa Necati Sepetçioğlu Roman yarışmasında ödüle layık görüldü. 2000-13 yılları arasında TGRT FM Radyosu'nda "Gidelim Urumeline" isimli kültür programının yapımcılığını ve sunuculuğunu üstlenen Halil Delice radyo yayıncılığına ve Rumeli kültürüne dair araştırmalarına devam etmektedir.

Eserleri:

- 1- *Cihanı Titreten Türk: Koca Yusuf Yalnızca Güle Yenildi* (2002) Babıali Kültür Yayıncılık
- 2- Kara Ahmet / Güreşle Kızılma'yı Aradı (2006) Babıali Kültür Yayıncılık
- 3- *Görmedin mi Aliş'imi Tuna Boyunda?* (2008) Babıali Kültür Yayıncılık
- 4- *Beyaz Güle Al Kan Düşünce* (2011) Meydan Yayıncılık
- 4- *Kırkpınar Türklerde Spor Anlayışı ve Kırkpınar Ruhu* (2011) Babıali Kültür Yayıncılık
- 5- *Sultanın Aslanı Kavalalı Çolak Mümin Pehlivan* (2012) Babıali Kültür Yayıncılık
- 6- *Oğuz Han'dan 21. Yüzyıla Uzanan Sır Altın Yay* (2012) Babıali Kültür Yayıncılık
- 7- *Hicret Gülleri* (2013) Babıali Kültür Yayıncılık
- 8- *Mutluluk Sende* (2018) Babıali Kültür Yayıncılık
- 9- *Şu Yeryüzü Ermeydanı Türkiye Son Kale* (2020) Babıali Kültür Yayıncılık

Bülbül, beyaz güle âşık olmuş. Ama gül naz eder, bülbülün feryatlarını duymazdan gelirmiş. Bu hal, yıllarca sürmüş. Bülbül bin bir lisanla aşkını söylemiş, dil dökmüş, gül de nazda devam etmiş. Bülbül bu kadar naza, bu kadar cilveye daha fazla dayanamamış. Bir seher vakti, kendini gül dalına atmış. Gülün dikenini göğsüne batmış, al kanı beyaz gülün üzerine düşmüş, oradan da toprağa karışmış. Bülbül de cansız gül fidanı dibine yığılmış.

O seher vaktinden sonra beyaz gül, kan kırmızı açmaya başlamış... Toprak bülbüle vatan olmuş, vatan olmanın bedelini al kanda görmüş... Ve... vatan olmak, vatan olarak kalmak için şehit ve kurban kanı, gönül nuru ve alın teri istemiş...

BİRİNCİ BÖLÜM

Doğumlar zorlu olur

Rüzgâr, toprağa olan aşkını “vuuvvv” diyerek ilan etmekte, kurt varlığını, “uuu” feryadıyla sevdiğine duyurmakta, beyaz gül dalında, soğuktan, yalnızlıktan, güneşin hasretiyle titremekte, içini, gönlünü ısıtacak, kendisini dikenleri üzerine atacak bülbülü beklemekteydi.

Tabiat; ölüm, kıyamet ve mahşeri temsil, bir gelin; gelinlerin gül-lüsü; doğum, bir canı, canana kavuşturma sancılarındaydı.

“Ha gayret gelinim, bırakma kendini.”

“Ölürüm ebem, ne olur, yardım et!”

“Yardım, güç, Yüce Rabbimizden... Bize düşen gayret, sebeplere sarılmak... Biz yalnızca vasıtasıyız. Ona sığın, ondan yardım iste!”

Sancılı gelin, yardımı başka yerde aramanın mahcubiyetinde sığındı, yalvardı:

“Ne olur Allahım, yardım et!”

Çaresiz kalan çare olamamanın aczinde, yine de çare olabilmenin derdindeydi:

“Gayret kınalı gelinim, gayret, az kaldı.”

“Ne bitmez işkence. Artık dayanamıyorum.”

“Sabır Ayşegül gelinim, sabır... Başına gelenler işkence değil, bilen için rahmet. İsmi taşıdığın Ayşe anamız yüzü suyu hürmetine, inşallah bahtın güler, Ayşegül olursun.”

“Gelsin!” dendiğinde gelmiş, “gelin” diye isimlenmiş, er yanını yuva bilmiş, yuvasına kendisini kurban adanmış kınalı gelin çaresiz, dert ortağı çaresizdi.

“Dayanamıyorum, bu acının üstüne bir de bu deli rüzgâr,” diyordu kınalı gelin. Rüzgârlı geceler, dinlediği binbir cin hikâyesini hatırlatırdı ona. Sanki cinler, rüzgârla gelirmiş gibi.

İçeridekiler bir, dışarıdaki bin çaresizdi. On adımlık sofada gidiyor geliyor, yine gidiyor, yine geliyordu. Ah Ayşegül'ü acılardan kurtulsa, hem kendisi hem de yükü selamete çıksa, beklediğine bir kavuşsaydı... Neler vermezdi neler... İçeriden yalnızca feryatlar geliyordu. Zaman zincir olmuş boğazını sıkıyordu... Rüzgâr beyninin içindeydi, ama başı yine de kaynayan bir kazandı. Kaynıyor, kaynıyordu.

Yolcu bekleyenin beyni kaynarken, yediveren beyaz gülü üşüyordu. Yedi defa açmaya durmanın, yedilere işaret etmenin, ebedi güzelliğin haberini vermenin hem güzelliği hem de bedeliydi bu... Beyaz kara kavuşmak, beyaz gül yaprağına ak kar taneciklerinin düşüşünü seyretmek sonra da rüzgârda, karın içine işleyen hayat öpücüğüyle üşümek...

“Kırmızı gülü kokladığınızda bana salavat getirin,” buyuran iki cihanın serveri efendimizin vekili bir, onun yardımcısı üçler, sonra yediler ve kırklar... Rahmet vesileleri... Bu diyarı mesken, sükunet mekânı bilmişlerdi...

“Güller diyarı, gül insanlar memleketi,” diye bilinirdi bu diyar...

Rüzgârın rüzgârca estiği, karın kar gibi yağdığı, yiğitlerin tam delice olduğu diyardı Kızanlık ve çevresi... Gül alıp, gül satılır, gülden terazi tutulur, sözler, işler, niyetler gülle tartılırdı. Burada, acılar da katıksızdı, ancak dayanılmazlarına acı denirdi ve böyle acı, düğün bayram bilinirdi.

Demeyin bre, diyarın da güllüsü olur mu diye. Oluur... olur. Bu diyarın dağı taşı ovası gülle bezenmiştir, gül kokuludur. Erkekleri gül adamdır, gül er, gülden erdir, kadınları Ayşegül, Fatmagül, Gühçehre, Gülfidan, Gülniyaz, Zerregül, Durdugül, Gülümser, Gülizar, İsmigül, Canıgül...'dür. Yiğitleri hem gül adamdır, gülden erdir, hem de delidir, delinin de hasıdırlar ha. Delilidirler amma bilinen delilerden değil.

Yiğitlerin en korkusuzuna, en merdine, en cesuruna, ölüme gülerek gidenine, güle sevdalı olanına “deli” derler, akli başından gidene değil, akli başına, gönlüne gelenine... Güller diyarında... Sevdiğini tam sevene, hak bildiğini ölümüne savunana, başarıyı sayıda değil, yürek ve gönül de arayana... Birinci düşman kendi nefsinin belleğine derler deli diye güller memleketinde...

“Güller diyarı” diye söylenir bu diyar, söylenir ki, delilerin, güle sevdalılarının, gül erlerin, gül erenlerin buraları mesken tuttuğu bi-

linsin, bilinsin de deliliğe, yiğitliğe, gül adamlığa yakışmaz hareket yapılmasın. Yapılırsa ne mi olur? Neler olmaz ki... Bu belde de hıyanete yer olmadığı öğrenilir ancak geç olur.

*“Güller diyarıdır beğim burada gayrolmaz,
Burada zulmleyenin akibeti hayrolmaz,*

*Güller diyarıdır beğim burada uyunmaz,
Burada yatanın beğim, şerefi şanı kalmaz,*

*‘Güller diyarı’dır adı, şahinlerin yuvası,
El kılıçta beklenir, kimse gafilete dalmaz.’*

Diye dilden dile gönülden gönüle söylenen akıncı türküsü, güller diyarında atalar sözüdür, yadigarıdır denilip gül insanların değişmez düsturu olmuş.

Bu diyarda, yiğitler, güle sevdalılar, “er, gül er, gül eren ve gül şeyhi” diye şeref, insanlık, gül adamlık basamaklarını çıkarlar. Analar, bacılar, eşler ve sevgililer de “gül, gülser ve gülseren” diye...

İşte şimdi, güller diyarında... Bir kınalı gelin doğum sancısında, toprak, nice bin doğum için uykuya yatmanın hazırlığında, deli rüzgâr türkülerinin en yürek yakıcısında, bozkurt, naralarının en ür-kütücüsündeydi... Burada doğumlar zorlu, bebeklerin gelişleri nazlı olurdu, çünkü burası güller, gül insanlar diyarıydı...

“Ebem! Ölüyorum... Artık dayanamıyorum...”

“Gayret gelin kızım gayret, gayretle birlikte sabret.”

“Vuuuvvv! Vuuuuuu.”

“Uuuuu! Uuuuu!”

“Ne kasvetli bir gece. Kurtlar, rüzgâr... Sancılarım...”

“Beklediğimizin zorlu olduğuna işaret.”

Hiç böylesine rastlamamıştı. Yüzlercesinde hazır bulunmuştu. Ama bu çok başkaydı, çok zorluydu.

Geline bir şey olmasından korkuyordu. Hem kendisi, hem de gelin, terden sıırıslam olmuştu. Geline sezdirmek istemiyordu, ancak korkuyordu, doğumun neticesinden... Ya geline veya beklenene bir şey olursa... Dudakları kıpır kıpır duada, gönülceğizi en içten yakarışlardaydı, “Onları bize bağışla, zoru kolay kıl Rabbim!” diye.

Bekledikleri, yolcuları, eğer istemezse, zorlamazsa, küserse işle-

ri çok zordu. Geride boynu bükük üç yavru, kolu kanadı kırılmış bir baba kalırdı.

“Sen de iste, sen de arzu et, yolunu bekleyenlere acı!” diyor, “Duy bizi, gel bize!” diye gönülden götüle seslenmeğe çalışıyordu.

Gönlü, “Bebek, gelmek istememekte haklı, gelip de ne yapacak, bu çivisi çıkmış dünyada?”, aklıysa, “Gelmeli, bu anne yaşamalı. Dünya kötü ama güller diyarı öyle mi? Güller diyarına gelmeyip de nereye gelecek? Gelmeden, ebedi güzellikler diyarına gidilir mi?” diyordu.

Oda dışındaki, içeridekilerden çok daha sıkıntılıydı, sanki bin doğuruyordu. Ya bir şey olursa, ya kaybederse, sevdiceğini, gönül kuşunu. Nasıl yaşardı, bu diyarlar nasıl benim, derdi. Yürüyordu, ancak zaman buna uymuyor, duruyor, duruyordu.

Gelin son takatlerdeydi, acıdan sıkılan dişleri arasındaki bez lime lime olmuştu. Kendini bırakmak üzereydi. Son bir gayretle son defa kasıldı.

Acı bir haykırış arşa yükselen, arşı da geçen, sonrası sessizlik.

Hızır aleyhisselam ile İlyas aleyhisselamın buluşmasıyla başlayan Hidrellez, yaz, bereket günleri gitmiş, kasılma, gizlenme, tabiatın ölümü demek olan kış, kasım günleri gelmiş, kapıyı çalmıştı.

Ve dışarıda kar yağmağa başlamıştı, hem çirkinliklerin hem de güzelliklerin örtüsü... Kar gelmiş, beraberinde sükuneti getirmiş, rüzgar ve kurtlar gitmişti.

Çılgılık kapı önündekini vurmuştu, hem de ta gönlünden, koştı kapıya, vurdu, haykırdı:

“Ne oldu, gül Ayşe’me? Açın kapıyı.”

Cevap, beklediklerinden değil, hiç ummadığından geldi:

“Ingaaa! Ingaa!”

Bir heybetli ses, bir tabii feryat, bir yaradılış narası, dosta düşmana, dünyaya gözlerini açtığını haber veriyor, benim diyenlere sıkı durmalarını öğütüyordu.

Ebe kadın, acele göbek bağını kesti bebeği kucağına aldı, yıka-mak için leğene koştı.

“Bu nasıl ağlama, pelvan narası gibi. Baban Deli İsmail Pelvan’dan sonra bir de senin pelvanlığınla mı uğraşacağız? Yandık ki nasıl yandık...”

Ebe kadının gönülceğizi şaka da olsa pehlivanlığa toz kondurmayı kabul edemedi:

"Doğduğunda sen ağlıyorsun sevenlerin gülecek... İnşallah ölümlünde, sen gülersin, sevenlerin ağlar... Bileği bükülmez bir yiğit, pelvan, gül erenlerden olursun."

Kapı vurulmaya, bebek ağlamaya devam ediyordu. Ebe kadının eli ayağına dolaşmıştı. Ne yapacağını şaşırı. İçeride yeni doğan bebek ve annesi, dışarıda bağırın, kapıyı yumruklayan deli babası, hangisine koşundu?

"Delidir, ne yapsa yeridir!" diyerek bebeği kenara koydu, kapıya koştu.

Feryat sonrası Deli İsmail Ağa için, içerisi sağırdı, feryada açık kulakları, bebeğin ağlamasına kapalıydı.

"Aç kapıyı diyorum sana, aç! Ne oldu gül Ayşe'me? Aç kapıyı, yoksa kırarım."

Gerildi, gerildi ve kapıyı omuzlamak üzere koştu.

Hedefe varmadan kapı açıldı. Koca herif şaşırıldı kaldı. Gülümseyerek karşısında duruyordu, ebe kadın. Ama elleri kanlıydı. Bocaladı bu hâl neyin nesiydi? Kanlı eller, gülümseyen gözler, hangisine inanmalıydı?

"Müjde beyim," dedi ebe kadın, gül yüzünde güller açarak, çiçek çiçek gülücükler saçarak... "Bir aslan, er, pelvan babası oldun. Yüzlerce doğumda bulundum, ama bülesini hiç görmedim. İnşallah, erlikten yükselişi, gül er ve gül erenliğe olur..."

"Heyyy bre heyyy. Er, pelvan babası oldum, duyun bre beni!"

Öyle bir naralandı ki narasını tüm güller diyarı duydu, narası okyanusları aştı, kuvvete tutkun kıtalara ulaştı. Dışarıda kar yağıyordu, beyaz gülün üstüne. Ak kar taneleri, ak gül yapraklarıyla buluşuyordu.

Beyaz; kâinatın, tabiatın, yaradılış sonrasındaki insan eliyle kirlenmemiş saflığının, temizliğinin, sırrın işareti, kar ise hem yeryüzünün kefeni hem de toprağın hayat kaynağıydı.

Ebe kadını omuzlarından tuttu, sarstı, ellerine sarıldı:

"Heyy bre ebem. Dile benden ne dilersen. Yol ver de geçeyim. Aslanımı, pelvanımı, pelvan anası sevdiçeğimi göreyim."

Ebe kadın gülümsedi:

"Dur bre deli herif. Bu kadar bekledin, birkaç nefes daha sabret. Gelinim yorgundur, ölümlerden dönmüştür, geçilmez geçitlerden geçmiştir."

Kapı kapandı, hem de yüzüne, bütün ağalığına, deliliğine, pehlivanlığına rağmen. Hey gidi Deli İsmail Ağa. Nasıl da kalakalmıştı doğum odasının kapısında. Hem de bir an önce pehlivan oğlunu, karagözlü yarini görmek ateşiyle yanarken.

Ebe kadın bu! Dinler mi başpehlivan Deli İsmail Ağa'yı. Sökme-mişti, ağalığı, pehlivanlığı, deliliği, hatta kafasına koyduğunu mutlaka yaptıran güller diyarlılığı ebe kadına karşı...

Başladı yine yürümeğe bir aşağı bir yukarı. Kırım Harbi'nde Moskof karşısında zorlanmamıştı bre bu kadar.

Dışarıda kar, lapa lapa yağıyordu, rüzgâr dinmişti, taze lohusa Ayşegül Hanım'ın acılarıyla birlikte. Mevsimim ilk karı, bütün güller diyarını, Kızanlık ve çevresini örtüyordu bembeyazlığıyla. Güller diyarı, beyazlara bürünmüştü. Bu beyazlık, kefen miydi, yoksa kundak bezi mi? Kefen de beyazdı, yeni doğan çocuğun sarıldığı kundak bezi de. Doğumla ölüm ne kadar ne kadar da iç içeydi. Doğum, ölümün mutlak habercisi değil miydi? Her doğan ölmeyecek miydi? Ölümde, cenaze namazında ezan okunmuyordu... Doğumda, isim koyulurken okunduğu için mi?

Kar da tabiatın hem doğum, hem de ölüm örtüsüydü. Kışın, ölme yatışın, baharda, doğuşun örtüsü, değil miydi?

Ebe kadın, hemencecik, yeni doğan çocuğun yanına koştı. Bebeği kucağına aldı. Allah'ın delisi oyalamıştı onu kapıda. İşini bitirmeden deliye laf anlatmaya çalışmıştı. Neyse, kapıyı kırmasına, paldır küldür doğum odasına girmesine mani olmuştu ya.

Bebecik, kesik kesik ağlıyor, bebeğin hayat kaynağı göbek bağına kestiği annesi derin derin inliyordu. Ayşegül gelin kendinden geçmişti. Kolay değildi, ölümden dönmüştü. Ebe kadın hem anadan, hem de ana rahmindeki yavrudan ümidini kesmişti. Son anda bir şeyler olmuş, doğum gerçekleşmişti.

Bu diyarlarda, güller memleketinde ölüm de zordu, doğum da. Güller memleketinde yaşamanın bir bedeli vardı.

Bebeği yatırdığı yerden aldı, leğene götürdü, silmeğe, yüzünü gözünü temizlemeğe başladı. Ne kadar da okkalydı mübarek evlat. Bakışları bebeğin ellerine takıldığında gördüğüne inanamadı.

Ebe kadın, gördüğüyle irkildi, dehşete düştü. Bebeğin iki avucu da sıkılıydı, yumruk olmuş avuçlarından kan sızıyordu.

Kan sızan avuçları sımsıkı kapalı bebek o muydu? Beklenen

miydi? Gelmesi yüz yıllardır beklenen bebeğin ebesi olmak şerefi, kendisine mi nasip olmuştu?

Gül şeyhlerinin, yüz yıllardır, nesiller boyunca, bütün ebelere tembihleyip, "Hemen haber verilmeli... İki avucu sımsıkı kapalı doğan, avuçlarında et parçası bulunan bebeğin doğumu..." dedikleri bebek miydi?

Ebe, büyük bir merak ve heyecan içinde avuçlarını açmak istedi. İnanılmazdı, direniyordu, yeni doğmuş bebek, avuçlarını açtırmamak için.

Ebe daha da şaşırdı, bu ne işti? Zorladı, bebek ağlamasını fazlalaştırdı. O, açmak için çabalıyor, bebe de açtırmamak için. Akıl almaz şey, yeni doğmuş bir bebek, ebeye karşı koyuyor, güç yetiriyordu. Büyük mücadele sonrası avuçlarını açmayı başardı. Dehşetten aklı gidiyordu. Evet, gül şeyhlerinin aradığı, işaret vardı... Her iki avucunda da çok küçük et parçası bulunuyordu.

Aklı başından gidecek gibi oldu. Bu hâl neyin nesiydi? Gül şeyhlerinin beklediği bebekteki esrar neydi? Minicik avuçlarında et parçasıyla doğan bebek azmanı şu yavru onların yüzlerce yıldır yolunu gözledikleri miydi?

Ebenin kafasında binbir düşünce cevap arıyordu: "Mübarek evlat, sanki ana rahminde savaş yapmış, bir şeylere karşı mücadele etmişti. Tamam, şimdi anlamıştı ebe kadın, evet mücadele etmişti... Ebe kadının gönlü, doğumdan ümidi kesmiş, 'Artık bu iş bitti, Ayşegül gelinin ömrü bu kadarmış,' şeklinde düşünmemiş miydim? İşte o anda ne olduysa olmuş, Ayşegül gelinin son bir feryadıyla doğum gerçekleşmemiş miydi? Demek ki, yavru aslan, doğum için çırpınmış, tuttuğu yeri koparmış ve sonunda gün ışığına çıkmayı başarmıştı," dillenmelerinde, gördüklerine ve yaşadıklarına izah getirme telaşındaydı.

Ebe kadın, yavru aslanın avuçlarını ve bütün vücudunu yıkadı. Eliyle poposuna kuvvetli bir şaplak patlattı.

"Bre sen ne zorlu pelvanmışsın," dedi. "İlk güleşini daha ana rahmindeyken kazandın. Son nefeste, öteki dünyadaki yerin belli olduğu anda, şeytana karşı son güleşini de kazanırsın inşallah. Yüce Rab-bim, inşallah, sana yenilgi yüzü göstermez, nefesine ve şeytana karşı."

Kendisine en ufak bir dokunmada feryadı basan küçük bebeklerden değildi bu avuç kanlı gelen... Ebenin kuvvetli şaplağı kar-

şısında, bırakın ağlamayı gık bile dememişti. Gözlerini açmış iri iri bakıyordu. Sanki meydan okuyordu. Ebe güldü:

“Vay velet vayy. Bir kadın şaplağıyla ağlamayı kendine yediremezsin ha. Evlen de o zaman seni görürüz.”

Ebe, bebeğe takılırken Pehlivan Deli İsmail Ağa, sofayı deli gibi arşınlayıp duruyordu. Heyecanını yatıştırmak için bir sigara sarıp yakmak istedi. Ancak ne sigarayı sarabildi, ne kavı ne de çakmak taşını ve demiri düzgün tutabildi.

Telaşla sigarasını yakmağa çalışırken de merakla çevresine baktı, sanki Çavuş Anası onu her an görebilecekmiş gibi. Çavuş Ana, oğlu Deli İsmail’in sigara içmesine çok kızardı. Bu sebeple de Deli İsmail, sigara içeceği zaman anasından bucak bucak kaçardı. İşte şimdi, Çavuş Ana’sının Kızanlık dışında olduğunu bilmesine rağmen, elinde olmadan çevresine bakıyordu.

Hey gidi bre Deli İsmail Ağa. Düşmanın, alınına doğrulttuğu delikli demir karşısında kılını dahi kıpırdatmamıştı... Şimdiyse heyecandan yerinde duramıyor, bir ebe kadına söz geçiremiyordu.

Ebe kadın; yavru aslanı güzelce sarıp sarmaladı. Hâlâ baygın yatan annesinin yanına sırt üstü yatırdı. Yatırmasıyla beraber bebek yaygarayı bastı, sağına dönmeğe çalıştı. Ebe şaşırды, bebeği aldı, sağında solunda bir şey mi var diye baktı. Çok garipti, bir şey göremedi. Yine annesinin yanına sırt üstü yatırdı. Bu sefer yaygara, gök gürültüsüne benzedi.

Ebe kadının eli ayağına dolaştı. Çocuğu kucağına aldı, ses kesildi, çocuğu avutmak için pencereye doğru gitti. Bir taraftan “Allahım... Bu çocuğun derdi ne, kucakta susar, yatırınca ağlar” diye söyleniyor, diğer taraftan da bebeği pışpışlıyordu. Az sonra bebek uyudu. Ebe, çocuğu yatağına yatırdı, üzerini örterken, yeni açan gonca gül tazeliğindeki yanağına, ilk öpücüğü kondurdu. “Seni yaramaz seni. Sen de yoruldun değil mi? Doğmak, şu kahpe dünyaya gözlerini açmak için az mücadele etmedin, hadi bakalım, bizim dünyamızdaki ilk uykun hayırlı olsun. İnşallah, son uykun da ilk uykun gibi günahsız, cennet yolunun başlangıcı olur,” dedi. Ebe, doğumdaki esrarı, bebeğin avuçlarında et parçasıyla doğmasını düşünüyor, gül şeyhlerinin doğuşunu bekledikleri mi diye merak ediyordu.

“Ebem ne oldu... Çocuğum nasıl? Sağlıklı mı?”

Ebe kadın irkildi, bu ses de neyin nesiydi? Sese döndü. Ayşegül

gelindi... Çocuk ve babasıyla uğraşırken yaralı gelini tamamen unutmuştu. Kolay mıydı, iki pehlivanla birden boğuşmak. Ebe sevinçle haykırdı:

"Gelinim, kendine geldin mi?"

Ayşegül gelinin dehşetle açılmış gözleri, çevresini araştırıyordu. Boynu büküktü. Tel tel dökülen, evlat hasreti çeken bir sesle, soruyordu, yavrusunu zalim avcı elinde yitirmiş, kınalı kuzusunu arayan bir ceylan gibi:

"Ebem, çocuğum nerde; yoksa..."

Ebenin yüreciği cız etti, yavrusunu arayan, bebeğini soran, gözleri, elleri, her şeyi, bütün hücreleriyle "yavrum yavrum" diyen ana karşısında.

"İşte bebeğin kızım, gül şeyhlerinin beklediği... Tam bir pelvan, en az üç okka çeker."

Ayşegül gelinin dili tutuldu, bir an konuşamadı. Gönülceğizi, sevincin bu kadar büyüğünü, doruk noktasını, bir anda yaşamağı kaldıramamıştı.

Ebe kadın hafif bir tokat vurdu. Ayşegül gelin kendine geldi.

"Yavrum, yavrum," diye atıldı, ebenin kucığından bebeği kaptı, göğsüne bastırdı. Yavru pehlivan ağlamağa başladı. Gözlerini yavrusundan ayıramıyordu. "Ne kadar iri. Bunu ben mi doğurdum. Doğumun bu kadar zor olması, bundanmış demek. Aslan gibi. Hey ya Rabbim. Bu ne cilve. Canımdan can kattığım evladım ölümüne sebep olacaktı," diye geçirdi içinden.

Ayşegül gelin, doya doya yavrusunu sevdi. Küçük aslan, ana kokusunu almış, ağlamasını kesmişti.

Ayşegül gelin, gözleri yaşla dolu, minnetle ebe kadına baktı:

"Allah razı olsun Ebe Ana. Hayatımı ve oğlumu size borçluyum. Bunu hiç unutmayacağım. Hakkını nasıl öderim bilemem."

Ebe kadın, utandı, ebe kadın telaşlandı:

"Hayat da, ölüm de Yüce Rabbimizden a gelin kızım. Ebe anan yalnızca sebep. Ama şu aslan yavrusunun payını da unutmamak lazım."

Ayşegül gelin şaşırıldı:

"Şu bebeğin mi?"

"Evet, onun. O bebek değil, yavru pelvan. Eğer o doğmayı istemeseydi..."

“Anlayamadım ebem, nasıl... Doğmak istemek ne demek?..”

Ebe kadın, anlattı Ayşegül geline; yaşadıklarını, çocuktan ve kendisinden nasıl ümit kestiğini, doğumun son anda anlaşılabilir şekilde nasıl gerçekleştiğini... Şamarı yemesine rağmen nasıl ağlamadığını. Yalnız, iki avucunun da kapalı doğmasından ve avuçlarındaki et parçalarından bahsetmedi.

Anlatılanlarla annenin aklı başından gidiyordu:

“Ebe anam. Bu anlattıkların... İnanılır gibi değil.”

“İnan kızım inan, ben elli yıllık ebelik hayatımda bu doğum gibi bir doğum yaşamadım, evladın gibi evlat da görmedim. Allah nazardan saklasın be gelinim.”

Ebe, Gül Şeyh’lerinin ebelere, “Hemen haber verilmeli, iki avucu sımsıkı kapalı doğan, avuçlarında et parçası bulunan bebeğin doğumu,” şeklindeki tembihlerini anlatıp anlatmamakta tereddüt etti. Bunun kimlere anlatılıp kimlere anlatılmayacağına karar verme hakkının Gül Şeyhi’nin olduğunu düşündü, anlatmaktan vazgeçti.

Ayşegül gelin sanki kaybedecekmiş gibi, daha bir sıkı sarıldı tosun oğluna. Bebe pehlivan, ana göğsünün sıcaklığını ve doyuruculuğunu hissetmiş mırıl mırıl ediyor, bir taraftan da aç kurtlar gibi annesini emiyordu. Ayşegül gelin, göğüsleri kopuyor zannetti. Nasıl bir yiğit olacağı emişinden belliydi...

Sevinçten içi kalkar gibi oldu, leğenin yanına gitme ihtiyacı hissetti. Bebeği sırt üstü yatağının üzerine bıraktı. Sırtüstü yatağa bırakmasıyla beraber aslan yavrusu yaygarayı bastı. Hemen kucağına aldı, naralanmayı bıraktı. Annesi güldü:

“Ebe anam. Bu tam pelvan olacak gibi. Baksana sırt üstü yatırınca hemen yaygarayı basar.”

Ebe kadın elini başına vurdu:

“A kızım, ne dedin? Sırt üstü yatırınca ağlar mı, dedin. Tabi ya. A akılsız kafam. Nasıl da anlamadım. Doğru sülersin be kızım. Pelvan bu. Sırtüstü yatırınca ağlar. Ben yatırdığımda da ağladı, ne yapacağını bilememiştim. Hele bir tecrübe edelim.”

Ebe kadın çocuğu anasından aldı, sağ tarafına yatırdı, hiç sesi çıkmadı. Sırt üstü yatırınca yine yaygarayı bastı.

“Aman ya Rabbim. İnanılmaz. Bu nasıl bir evlat, sırt üstü yatırınca ağlar. Aman kızım! Gördüklerini kimseye anlatma. Yavrucuğu kem gözlerden, nazarlardan kurtaramayız yoksa.”

Yaşadıklarıyla kanatlanmış gelin boyun büktü:

"Haklısın ebe anam hem de çok haklı..."

Ayşegül gelin sevincinden ağlıyordu. Leğende elini yüzünü yıka-
dı. Yatağına dönüyordu ki, oda sallanmağa başladı. Korktu, bağırdı:

"Ebe anam ne oluyor, deprem mi yoksa?"

Ebe kadın da şaşırılmıştı. Ayşegül geline sarıldı.

"Salavat getir kızım, deprem bu."

Oda zangır zangır titriyordu, ha yıkıldı ha yıkılacak, iki kadın da dehşet içindeydiler.

Doğum depreminden sonra şimdi de bu...

"Açın bre kapıyı!"

Pehlivan Deli İsmail Ağa'nın narası, gök gürültüsü gibi düşmüş-
tü, doğum odasına. Depremin sebebi anlaşılıyordu.

Deprem korkusuyla birbirlerine sarılmış iki kadın, gülsünler mi ağlasınlar mı bilemediler.

Ayşegül gelin hemen yatağına koştu, üzerine bir şeyler aldı, leğeni ortadan kaldırdı. Ebe kadın da kapıya doğru fırladı, acele etmezse bu deli kapıyla kalmaz bütün evi üzerlerine yıkabilirdi. Yeni doğan çocuğunu görememiş bir baba, daha fazla bekletilemezdi, hele bu, bir de Pehlivan Deli İsmail Ağa olursa.

Kapıyı açtı, açmasıyla İsmail Ağa'yla karşı karşıya kaldı. Deli Ağa, avının üzerine çökmek üzere pençelerini uzatmış bir kartal gibiydi, gözleri çakmak çakmaktı. Ama bu kartallık ebe kadına sökecek gibi değildi:

"Höst bre Deli Ağa, höst. Ahıra mı girdiğini sanırsın. Doğum odasına paldır küldür, kapılar kırılarak girildiği nerde görülmüş? Dinimiz de mi var, yoksa töremizde mi? Çavuş Ana'n burada olsaydı da bu hâlini görseydi, o kızılıcak sopası değneğini kafanda kırsaydı."

İsmail ağa, kolu kanadı kırılmışçasına yine kapıda kalakaldı. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini şaşırı. Oldum olası, şu ebe kadından çekinirdi. Bir an önce aslanını ve Ayşegül'ünü görmek için çırpınan gönlü, bütün deliliğini aldı, götürdü, onu kuzuya çevirdi, boynunu büktü:

"Ebe anam. Müsaade etsen de pelvan yavrumu görsem."

Ebe kadın güldü, evlat sevgisi aslanı bile bir anda nasıl da kuzuya çeviriyordu.

"Yalnızca, aslan yavrusunu mu merak edersin?"

Deli İsmail Ağa kızdı:

“Bre Ebe Ana. Hepten dellendirme beni. Yol ver de geçeyim. Ne aşılmaz zirveymişsin.”

Ebe kadının aklı içerideydi... Ayşegül gelinin kendisini toparlaması için mahsus ağırdan alıyordu. Ancak, biraz daha uzatırsa, Deli İsmail Ağa'nın, hepten dellenip, töre falan demeden, ebe kadın olduğuna bakmadan kendisini kenara itip içeri gideceğini anladı:

“Buyur Deli Ağa'm buyur. Yalnız son bir sözüm daha vara kulağına ezan okunup ismi konulmadan sakın ola oğluna seslenme. Senin ağzından duyduğu ilk söz Allah kelamı olsun. Hadi şimdi git. Gör bre, analar nasıl yiğit doğurmuş. Eee bu dünya büle, analar doğurur, babalar öğünür, sanki o acıları onlar çekmiş gibi.”

İsmail Ağa, ebenin yalnızca “Buyur Deli Ağa'm,” sözünü duydu. Balkanlar'ın en yüksek zirvelerinden boşanan bir çığ gibi içeri yuvarlandı. Ebe kadın, bu çığdan son anda kendini kurtarabildi.

“Savulun dedi ebe kadın, deli geliyor!”

İsmail Ağa hemen yatağın yanına koştu. Sevdiceği ayaktaydı, kucağında aslan yavrusu. Göz göze geldiler. Ayşegül gelinin sevinç gözyaşları, al yanak üstünden inci taneleri gibi süzülüyordu. Bebeği erkeğine uzattı. Pehlivan Deli İsmail Ağa, yavru pehlivanı kucağına aldı. Sanki bütün kâinatı kucaklamıştı. Ne kadar da iriydi. Yavruya baktı, doyasıya. Onda, isteyip de yapamadıklarını gördü.

Yavru aslan gözlerini açtı, bakışlarını babasına dikmişti, sanki babasına cevap verircesine. İsmail Ağa'ya gülümsedi gibisi geldi. Tam, “Oğlum bana gülümsedi,” narası atacakken, ebe kadının söyledikleri, çocuğa ilk sözünün “Allah” kelamı olması hakkında dedikleri aklına geldi. Kendini zor tuttu, ancak daha fazla sabredemeyecekti. Deli İsmail yaradılışındaki biri, naralanmadan, coşkusunu, sevincini, bütün kâinata duyurmadan, güzellikleri sevdikleriyle paylaşmadan durabilir miydi? Hem de aslan yavrusu bir evlada sahip olduktan sonra. Çatlardı bre çatlardı.

Bebeği, ağzına yaklaştırdı... Sağ kulağına, oradan da gönlüne, bütün hücrelerine seslendi, ezan okudu, sol kulağına da ikamet. Çok sevdiği, mal, can ve evlat ile olan imtihanları kazanan, ateşi kırmızı gül eyleyen İbrahim peygamberin adını verdi oğluna, rahmetli pehlivan babasının da ismi İbrahim'di:

“Ya İbrahim! Ya İbrahim! Ya İbrahim.”

Küçük pehlivan ismini sevmiştii galiba. Gözlerini yumdu, açtı. İsmail Ağa coşmuştu, ezanı okumuş, ismini koymuştu, artık naralanabilir, dosta düşmana, kurda kuşa bütün cihana yavrusunu müjdeleyebilirdi. Öyle bir naralandı ki, yer gök titredii:

"Duy beni Osmanlı mülkü duy!.. Bileği bükülmez bir aslan, cihan pelvanı gelir."

Odanın dışındaki ebe kadın bile korkmuş, Ayşegül gelinse yerinden sıçramıştı. Ebe, bu sefer Deli Ağa'ya hak verdi, "Büle, bir evlada sahip olsaydım ben de nara atar, yedi cihana duyururdum," diye söylendi.

Deli Ağa, hanımına döndü, mahcuptu yaptığı delilikten:

"Gül yüzlüm... Nazlı çiçeğim. İsim için sana sormadım. Bir vasiyet vardı, onun için acele ettim... İbrahim ismi göbek ismi olsun. Ağzı dualı bir gönül eri de senin dilediğin ismi koyar, inşallah."

Ayşegül gelin gonca güllerin açılmasında gülümsedi:

"Senin verdiğin isim, makbulümdür, dileğin dileğimdir, isteğin karşısında isteğim olabilir mi? İbrahim ismini ben de çok severim. Gülleri, kurban olmayı, sevdiği için her şeyden vazgeçmeyi gösterir. Büle bir isme nasıl gönül koyar, hayır derim."

İsmail Ağa, eşinin söyledikleriyle gönül evinden vuruldu. Hem sevindi hem de mahcup oldu. Sevindi, gül yüzlü, gül gönüllü, gül dilli bir eşe sahip olduğu için... Mahcup oldu güle gülce muamele yapamamaktan... Başını eğdi, hatırladı doğum sonrası yapması gerekeni, hatırlamasıyla da çevresindeki her şeyi unuttu, harekete geçti, büyülenmiş gibiydi, kucığında İbrahim, yöneldi, kapıya doğru. Gelin meraklandı:

"Efendi nereye?"

Uyur gezer gibi cevap verdi:

"Giderim."

Ayşegül gelin endişelendi:

"Nereye gidersin beyim bu kış kıyamette, kucığında yeni doğmuş çocukla?"

İsmail Ağa cevap vermedi, dış kapıya doğru yürüdü, kendinde değil gibiydi, sanki bilemediği bir kuvvet onu dışarı doğru çekiyordu.

Ayşegül kadın bağırdı:

"Yetiş ebem! Bu deli yine bir çılgınlık yapacak."

Yorgunluktan bitap düşüp, doğum sonrası sofada, evin hayatında dinlenmeğe çalışan ebe kadın, Ayşegül gelinin feryadıyla irkildi. Kucağında çocukla dış kapıdan çıkmak üzere bulunan Deli İsmail Ağa'yı gördü, arkasında da onu durdurmağa çalışan Ayşegül gelini.

Şaşırdı kaldı, neler oluyordu? Bu Deli Ağa, kucağında yeni doğmuş çocukla kış kıyamette nereye gidiyordu? O da arkalarından koştu. Ayşegül gelinle birlikte tam kapıdan dışarı çıkarken İsmail Ağa'yı yakaladılar.

“Bre Deli Ağa! Delilik dedikse de bu kadarı da fazla.”

“Dur, nereye gidersin?”

Deli İsmail Ağa, taş gibi sessizdi.

Ayşegül gelin, kocasının ayaklarına yapışmış yalvarıyordu. Ama Pehlivan Deli Ağa, ikisine de cevap vermedi. Kapıyı açtı, kar ve Balkan Dağları'nın soğuğu içeri doluştu. Ortalık buz kesti. Dışarıda sonsuz bir beyazlık vardı. Bütün Güller Diyarı, Kızanlık ve Karlıova çevresi kefenliğini giymişti. Karın beyazlığı dışarısını yarı gündüze çevirmişti.

Ayşegül gelin, kocasının bacaklarına sarılmış onu bırakmıyordu. Akli başından gitmişti. Kocasını çıldırmış mıydı? Kış kıyamette, elinde yeni doğmuş bebekle nereye gidiyordu? Bebek de ağlamaya başlamıştı.

“Beyim! Ne yaparsın? Oğlum aldın nereye gidersin? Allah aşkına yapma!”

Ayşegül gelinin “Allah aşkına yapma!” feryadıyla Deli İsmail Ağa, durur, tereddüt eder gibi oldu. Güller diyarında Allah aşkına deyince akan sular akmaz, esen rüzgâr esmez olur, meşru bir istek şartlar ne olursa olsun yerine getirilmeye çalışılırdı. Bu sebepten hiçbir güller diyarı sakini mecbur olmadıkça “Allah aşkına,” bir şey yapılmasını istemezdi.

Gül diyarının insanı bilirdi ki, gül diyarında, “Allah aşkına istenen meşru şey” ölüm, bütün malını, varlığına yitirmek pahasına da olsa yerine getirilirdi. Ayşegül gelin “Allah aşkına,” deyince Deli İsmail Ağa durdu, ne yapacağını şaşırdı, nasıl davransın, ne yapsın bilemedi. Bir müddet düşündü, aklına gelenle rahatladı, beynindeki düğüm çözüldü, gönlündeki gonca gül açıldı. Ondan eşi, gül yüzlü Ayşegül'ü “Allah aşkına yapmamasını” istemişti, fakat şimdi yapmak istediğini yapmasını isteyen de Allah aşkına yapmasını istemişti. Hem de öyle

bir kimse istemişti ki onun en ufak bir isteğine nice canlar kurbandı. Aklına gelenle yeniden güç bulan Deli Ağa yürüdü.

Ebe kadın da yalvarıyordu. Ama İsmail Ağa'nın kimseyi dinleyecek hâli yoktu, çünkü emir, emrine karşı durulmaz yerdendi. Güller diyarının Pehlivan Ağası, Deliorman demiri gibiydi. Demir ses verirdi, ancak ondan ses yoktu. Yürüdü, bacaklarını bırakmayan Ayşegül'üyle birlikte.

"Bırak bre hatun bacaklarımı. Haydi, ikiniz de içeri."

İsmail Ağa yürüyor, "Dur gitme!" diyerek bacaklarına sarılan Ayşegül gelini ve ebeyi de karda sürüklüyordu. İsmail Ağa, baktı olmayacak. Örtüleriyle birlikte bebeği yere bıraktı. Adamakıllı kızmıştı:

"İçeri derim size bre. Ne laf anlamaz kadınlarsınız."

İki kadını da kollarından tutup sürükleyerek içeri soktu, kapıyı dışarıdan bağladı. Ebe kadın ve Ayşegül gelinin şaşkınlıktan, yaşadıklarının dehşetinden akılları başlarından gitmişti. Ayşegül gelin, ebe kadının ellerini sarılmış çırpınıyordu:

"Ebem ne olur bir çare... Çıldırılmış, hepten delirmiş bu. Oğluma bir şeyler yapacak."

Şahit olduklarının şaşkınlığındaki ebe kadın, teselli gayretlerindedeydi:

"Korkma kızım. Deliye de, oğluna kıyacak kadar değil ya. Hele sabret."

Ebenin sözleri, ana yüreğini rahatlatmadı:

"Ebem! Bilmezsin onu, kafasına koyduğunu mutlaka yapar."

İkisi de cama koştular, dışarıda, kar içinde olacakları anlayabilmek için. İlk anda İsmail Ağa'yı göremediler. Sonra ambarın kuytusundaki ağayı fark ettiler. Fark etmesiyle beraber Ayşegül gelin, çırpınmağa başladı, ebe kadının ellerine sarıldı feryadı bastı:

"Ebem! Çocuğumu soyuyor, çırılçıplak bırakıyor. Çıldırılmış bu herif."

Ayşegül gelin çaresizlik içinde kapıya koştu, açmağa çalıştı, başaramayınca pencereye atıldı, bir yandan cama vuruyor, bir yandan da bağırıyordu:

"Yapma beyim! Kıyma oğluma."

Ebe kadın da bütün soğukkanlılığını kaybetmiş, şaşkınca kapıdan pencereye gidip geliyordu. Bu deli adam, kışın soğuşunda çocuğu niçin soyuyordu.

Ayşegül gelin, doğum sonrası bu kadar heyecanı kaldıramadı. Olduğu yere düşüp kaldı. Ebe kadının eli ayağına dolaştı:

“Hey gidinin delisi! Beğendin mi yaptığımı? Bu kadına ve çocuğa bir şey olursa yaşatmam seni.”

Hemen su almak için koştu. Bir tas su alıp Ayşegül kadını ayıltmak için çırpındı:

“Ah benim gelin kızım. Çekilecek ne büyük çilen varmış. Aslan yavrunu bile doğru dürüst sevinemedin.”

İçeride bunlar olurken dışarıda Pehlivan Deli İsmail Ağa'nın içinde fırtınalar esiyordu. Bir taraftan evladını soyuyor, diğer taraftan da söyleniyordu:

“A be size nasıl sülerdim, oğlumu kar ile ovacağımı... Güller diyarının karının insanın bedeni çelikleştireceğini, gönlünü gül eyleyeceğini... Oğlumun da bileği bükülmez cihan pelvanı, gül er olacağını... Sülesem de inanır mıydınız?”

Çocuğu tamamen soymuştu. Morarmıştı yavrucak, kesik kesik ağlıyordu.

Korktu Deli Ağa, korkuyu ilk defa tattı. Yanlış mı yaptım diye endişelendi, ama geri dönemezdi. İnanmıştı ona. Mutlaka yapmalıydı, davrandı, güller diyarının lekesiz, bembeyaz karını avuçladı. Karla bütün vücudunu ovdu oğlu İbrahim'in. Ovdukça kızardı, ovdukça canlandı. İbrahim ağlamayı kesti. Sevmişti kar banyosunu. İşini bitirince, sarıp sarmaladı, hemen içeri koştu. Kapıyı açtı... Ebe kadını, Ayşegül'ünün, sevdiceğinin başında gördü:

“Ebe Anam. Ne oldu Ayşegül'üme?”

Ebe kadın büyük bir hışımla doğruldu, çok kızmıştı... “Güller şehrinin ebesiyim, gülcesine davranmalıyım,” demedi, eline geçirdiği odun parçasını kaldırdı, fırlatmak üzereyken, kucağındaki bebeği görünce vazgeçti, hemen, babasının kucağından aldı, merakla baktı. Bebek boncuk boncuk gül açısında bakıyordu. Akli başından gidecek gibi oldu. “Ya Rabbi bu ne iş, bu esrar?” diye mırıldandı. Bebeğin yüzü al al olmuş, kırmızı gül gibi kızarmıştı. Korktukları olmamıştı, ama bu deli herifin yaptığı cezasız kalmamalıydı:

“Daha ne olsun deli herif. Kıydın Ayşegül'üme, kınalı gelin kızıma.”

Deli İsmail Ağa'nın eli yüzü buz kesti:

“Yoksa... Yoksa... Ayşegül'üme bir şey mi oldu?...”

"Evet, gelin kızımı bitirdin."

İsmail Ağa, şaşırıldı:

"Bitirdim mi, ben mi, nasıl?"

Ebe kadın iyice kızdı:

"Daha ne olsun bre deli herif? Güller diyarında, bu diyarın kalbi gül şehrinde gül yüzlü gelinlere kıyılır mı? Gül erliğine yakışır mı? Sen nasıl gül ersin? Bu ünvanı nasıl aldın? Ayşegül'ü bu hâle sen koydun. Bir anneye yapılır mı? Anne evladından koparılır mı? Süle! Bebeği niçin soydun dışarda?"

İsmail Ağa, gül erliğine atılan taşla yaralandı. Tam ebe kadına, "Sen, kadın hâlinle gül erliğime nasıl laf sülersin ebe kadın. Bizim gül erliğimiz, gül şeyhlerinin hepsi tarafından kabul görmüş. Biz, gül erlik için her şeyimizi feda ettik," diye haykıracaktı, Güller Kitabı'nın, "Gül er olmanın birinci şartı, eline, beline, diline sahip olmaktır," şeklindeki üçüncü maddesi aklına geldi. "Ya sabır. Ya Rabbi gülce hareket etmeyi nasip et," dedi. Ayşegül geline baktı. Nefes alıp verdiğini fark etti, demek ki yalnızca bayılmıştı. Evladının karla ovulduğunu gören hangi ana dayanabilir, bayılmadan ayakta durabilirdi? Taze baba, eşinin durumunun korkulacak kadar olmadığını anlayınca rahatlamıştı, ama ebe karşısında çaresizdi. Anlatmak isteyip de anlatamamanın bunalmışlığındaydı. Nasıl anlatırdı onlara gördüklerini, bebeği kar ile niçin ovduğunu:

"Ebem, nasıl süleyeyim, nasıl anlatayım?"

Lafi ağzında gevelemesi ebe kadını iyice kızdırdı:

"Anlatırsın... Anlatırsın, hele Çavuş Ana gelsin de. Çavuş Ana burada olmalıydı da, haddini bildirmeliydi senin. Yaptıklarını Çavuş Ana'ya süleyeyim de gör."

Çavuş ana deyince pehlivan koca İsmail Ağa panikledi:

"Aman ebem, kulun kölem olayım, ne dersen yaparım. Tek beni Çavuş Ana'ya süleme."

Deli Ağa'nın sözleri ebeyi daha da kızdırdı:

"Süleme ha! Bunu, bizi kolumuzdan tutup içeri kapamazdan, çocuğu karda soymazdan önce düşünecektin. Ah Çavuş Ana ah. Bu gece burada olmalıydın da, deli oğlanın yaptıklarını görmeliydin. Ağabeyin Rüstem amca da hastalanacak zamanı buldu."

Ebe kadın söylediği son sözlerle titredi:

“Tövbe ya Rabbim tövbe. Bu deli herif ben de akıl bırakmadı. Kimin ne zaman hastalanacağını ancak sen bilirsin.”

Ebe kadın, hıncını alamamıştı, şimdi de Çavuş Nine’ye kızmıştı: “Gittin ağabeyine de beni bu deliyle baş başa bıraktın.”

Ebe kadın, ikinci defa güller diyarının ebesine yakışmayan hareketiyle, sıkıldı, bunaldı. Bu hâl neyin nesiydi? Hiç böyle olmamıştı. Çok zorlu geçen bir doğumun arkasından gül erlerden olan Deli İsmail Pehlivanın yaptıkları aklını başından almıştı. Az önce eli vurmak için kalkmış, şimdi de “Rüstem amca hastalanacak zamanı buldu,” dedikten sonra, “Gittin ağabeyine...” diyerek yanında olmayan Çavuş Ana’ya kızmıştı.. Bunlar söylenecek sözler miydi? “Tövbe ya Rabbim tövbe. İşini beğenmemek, başkasına kusur bulmak ne had-dime!” içlenmesiyle tövbelere durdu, “Çavuş Ana gelince helallik alayım,” diye söylendi. Bu hâllere düşmesine sebep olan İsmail Pehlivan’a olan kızgınlığı iyice arttı:

“Gidinin delisi! Hem aklımızı başımızdan al hem de Çavuş Ana’ya süleme de. Çavuş Ana’ya sülemeyip de kime sülücem ha? Gül Şeyhi’ne mi?”

Koca İsmail Pehlivan, küçük çocuklar gibi boyun büktü:

“Aman ebem. Çavuş Ana’ma süleme de kime sülersen.”

Çavuş Ana deyince Deli İsmail Pehlivan’ın bütün deliliğini bırakıp yalvarması karşısında ebe kadının kızgınlığı biraz olsun geçti. Ama bu Deli Ağa bu kadar ucuz kurtulamazdı elinden:

“Onu sonra düşünürüz. Ne yaptın çocuğa? Niçin soydun karakışın gecesinde?”

Demek ki kar ile ovduğunu görmemişlerdi, bununla biraz olsun rahatladı. Gül erlerin en gözü karası Pehlivan Deli İsmail Ağa, perişandı, ne yapmak istemişti, neye sebep olmuştu. Hâlini anlatmaya çalıştı:

“Ama ebem... Süleyemem... Bebek... İşte, sapasağlam.”

Ebe kadın, kucağındaki bebeğe tekrar baktı, hayret etti. Bebek, yüzü kırmızı güllerin açılışında al al olmuş, mavi gözlerle boncuk boncuk bakmağa devam ediyordu. Sanki gökyüzü kucak açmıştı. Doğalı daha bir saat bile olmayan bir çocuk bu kadar canlı nasıl olabilirdi. Bir haftalık gibiydi. Bu deli adam dışarıda çocuğa ne yapmıştı? Bu çocuğun doğumunda yaşadığı kaçınıcı olağanüstü hâldi

bu? Gül şeyhlerinin yüz yıllardır doğumunu beklediği çocuk diğer bebeler gibi doğacak değildi ya...

Ebe kadın, İsmail Ağa'ya döndü, hâlâ hırsını alamamıştı:

“Çocuk sağlam, ya anası?”

Ebe kadın karşısında çaresiz kalan baba yerde baygın yatan sev-diceğine baktı:

“Ayşegül'üme ne oldu?”

“Neler olmadı ki. Doğum esnasında çektikleri yetmezmiş gibi bir de sen çektirdin hem de cehennem azabı.”

Akşamdan beri hanımıyla birlikte doğum sancıları çeken, bin defa doğum yapan, doğumda ve sonrası yaşananlarla taşacak hâle gelen babanın gönlü “cehennem azabı” sözüyle taşıtı.

Deli İsmail Ağa, “Ya benim çektiklerim!” dedi ve koca herif, ‘Pehlivanlar, erkek adamlar ağlar mı hem de kadın yanında,’ diye düşünmeden içli içli ağlamaya başladı.

İsmail Ağa'nın, dağ gibi herifin, omuzları sarsıla sarsıla ağlaması Ebe kadına dokundu:

“Meraklanma. Ayşegül gelinin bir şeyi yok, yalnızca çok yorgun düştü, çok üzüldü, senin sebebinle çok korktu. Bu kadarına Çavuş Ana'n bile dayanamazdı. Şimdi kendine gelir. Hadi sen, çocukların yanına git, uyanmışlardır, onlara müjdeyi ver. Ayşegül kendine gelince sana seslenirim.”

Deli Ağa, ağır ağır merdivenleri çıktı. Bir gecede neler yaşamıştı, sanki birden bire ihtiyarlamıştı. Çocukların odasına girdi. Uyuyorlardı. İkisi de üzerlerini açmışlardı. Örttü, terlemişlerdi. Uykularında ne kadar da tatlı, ne kadar da masumdular. Koca ağa yaşadıklarından sonra iyice çocuklaşmıştı.

Deliliğine, ağalığına aldırmandan iki çocuğunu da yanaklarından öptü. İkisi de gülümsediler. Yoksa uyumuyorlar mıydı? Dikkatlice baktı, uyuyorlardı. Peki, nasıl gülümsemişlerdi? Baba öpücüğünü uykuda da olsa hissetmişlerdi galiba. İsmail Ağa bir gören var mı diye etrafına baktı. Evlatlarını çok severdi, ancak bunu dışa vurmaya pek sevmezdi.

Selime on yaşına basmıştı. Hasan ise dördündeydi. Hey gidi günler hey. Ayşegül'üyle evleneli 15 sene olmuştu. Bu beşinci doğumdu, ilk iki çocukları ölmüş, Allah; Selime, Hasan ve şimdi de İbrahim'i onlara bağışlamıştı.

Evlatlarının baş ucuna oturdu. Dünü düşündü, bugünü ve yarını, özellikle de bu gece yaşadıklarını. Ayşegül'ünü çok mu üzmişti acaba? Uğruna düşünmeden canını verebileceği sevdiceğini darıltmış mıydı? Ya onu küstürdüyse, gönlünü nasıl alırdı? Nasıl anlatırdı ona gördüklerini, nasıl söylerdi bildiklerini?

Sofada, doğum haberini beklerken bir ara dalmış, düşlerin esrarlı koynuna düşmüştü. Balkan Dağlarının yamaçlarını mekân tutmuş Güller Diyarının uçsuz bucaksız gül bahçelerinin derinliklerinde kaybolmuştu. Bütün güller beyaz açmıştı. Çıkmak istiyor bir türlü çıkamıyordu, gül bahçelerinden... Nereye dönse güllerle karşılaşıyordu. Bakmaya doyamadığı, dokunmaya kıyamadığı güller kâbusu olmuştu.

Bir anda gül ağaçlarının çırpındığını, evet bir insan gibi çırpındığını sağa sola kaçıştığını görmüştü. Niçin kaçıştıklarını merak edip Balkan Dağları'nın zirvesine bakınca akli başından gidecek gibi olmuştu. Dev gibi bir boz ayı Şıpka geçidinden, kuzeyden Balkan Dağları'nı aşırıyordu. Dili tutulmuş, bağırarak istiyor bağırıyordu. Boz ayı gül ağaçlarını çiğneyerek kendisine doğru geliyor, gül ağaçları kaçmak için çırpınıyorlardı ama boz ayının ayakları altında ezilmekten kurtulamıyorlardı. Boz ayının gözlerinden şimşekler çaka çaka üzerine doğru geldiğini görünce kaçmak, korkunç pençelerinden kurtulmak istedi ama başaramadı.

Koşmak, kurtulmak istedikçe gül ağaçları, "Ne olur bizi boz ayıyı bırakma!" diye yalvararak ayaklarına, dolanıyor, koşmasına mani oluyorlardı. Evet, beyaz güller yardım istiyordu. Kaçamamış, bir anda dev gibi boz ayıyla karşı karşıya kalmıştı. Yanında hiçbir silah yoktu. Pehlivan Deli İsmail ağalığına rağmen korkmuştu. Eli ayağı tutulmuş, hiçbir hareket yapamıyordu. Ayı yaklaşıyor, o ise ölümü bekliyordu.

Ayı pençesini tam vururken bugüne kadar görmediği heybette bir yiğit koşarak gelmiş, ayının üzerine atlamış ve yere yuvarlayıp, yerde alt alta üst üste boğuşmağa başlamışlardı. Ayı pençeleriyle yiğidi göğsünden yaralamıştı. Yiğidin göğsünden akan al kan, ayı tarafından ezilmiş beyaz güle ulaşınca inanılmaz bir şey olmuş, bütün beyaz güller kırmızı güle dönüşmüştü. Yaşadıklarının şaşkınlığındayken yiğit kişi, yaralı olmasına rağmen ayının boynunu kırmış, esrareniz kişinin göğsünden akan kırmızı güle dönüşmüştü. Yiğit